

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, δημοσιεύει παρασπόν εις την χάραν ήμψν υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Έσωτερικου :	Έξωτερικου :
Έτησια . . . . . δα. 8,—	Έτησια . . . . . φρ. 10,—
Έξαμήνιος . . . . . 4,50	Έξαμήνιος . . . . . 5,50
Τριμήνιος . . . . . 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3,—
Αι συνδρομαί λαμβάνονται την 1ην έκαστου μηνός.	

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**

---

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

---

ΔΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20**  
Διά των Πρωτότυπων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 16  
Φόλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου  
πληρώματα έκαστον λπ. 25.

**ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ**  
Όδος Εύμπίδου αρ. 88, παρά το Βαρβακίον

Περίοδος Β'—Τόμος 19ος Έν Αθήναις, 13 Οκτωβρίου 1912 Έτος 34ον.—Άριθ. 46

## ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΪ (Συνέχεια)

**Πρόχριστος καλύβη.**  
Ο Πέτρος τόν άφισ κ' άκληρίασε τους δύο του φίλους. Έχον ήδη άπελευθερώσει τόν Πάντσου, εις κακήν κατάστασιν, από το βάρος του ήπκου του, και άφού τόν αφώπλισαν, τόν έδεσαν καλά δια να σφύγγουν νέαν επίθεσιν εκ μέρους του.

Βλέποντες επιστρέφοντα τόν Πέτρον, τόν ήρώησαν διά του βλέμματος.  
— Λοιπόν ;  
Ο Πέτρος τοις εξήγησεν όπως ήμπόρεσε την κατάστασιν. Οι δύο άνδρες έδυσφόρησαν και τότε ο νέος τοις ήκέτευσ :

— Βοηθήατέ με να τόν περιποιηθώ, για να μου πη που είνε ο κατέρας μου !  
Οι γκώσσοι υπεχώρησαν, συγκινηθέντες.  
— Θα σάς πληρώσω, προσέθεσεν ο Πέτρος, ζητών να βγάλη το πορτοφόλι του.  
Τόν εμπόδισαν διά ζωηράς χειρνομίας :

— Όχι χρήματα, είπαν, μάς φθάνει ή φίλια σου.  
— Ω, σάς ευχαριστώ, φίλοι μου, άπεκρίθη ο Πέτρος, θλίβων τάς τυλώδεις των χειρας. Και τώρα εμπρός !  
Άλλα πώς να μεταφέρουν τόν μεγαλόσωμον έλαίνον τραυματίαν ; Δέν είχαν ούτε φριόν, ούτε άμάξι, και ή πουλπερία ήτο μακράν.

Ο Άνσελμος συνέλαβε τότε μίαν ιδέαν.  
Κατά μήκος του ριαντσουέλου, υπήρχον ύψηλά, ευλύγιστα δενδρόλια. Έκοψαν άπ' αυτά κλώνους κ' έσχημάτισαν μίαν

στέγγν, ικανήν όπωςθήκοις να προφυλάξη από τόν ήλιον και την βροχήν. Άρχισε καλοκαιρι, ή θερμοκρασία ήτο αρκετά ύψηλή, ήμπορούσε κανείς να μένη εις το ύπαιθρον και την νύκτα.  
Με τέσσαρα μικρά δένδρα, μισοξερριζωμένα από τα νερά του ποταμού, έστησαν το τετράγωνον πλέγμα, το οποίο είχαν κατασκευάσει, έν είδει καλύβης.

Έν τώ μεταξύ ο Πέτρος έκοπτε χόρτον με το μαχαίρι του Πάντσου, ο οποίος έμούγγριεν από την λύσαν του, δαμένος.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΘΪ ΤΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

**Τα δίκαια του Πάντσου.**  
Άφού άπετελείωσαν την πρόχειρον καλύβην, μετέφεραν τόν Ροδριγκέξ, γογγίζοντα ύποχώπως από τους πόνους, και τόν εξήπλωσαν υπό την στέγγν, επί του πυκνού στρώματος του χόρτου, το όποιον είχαν έτοιμάσει ο Πέτρος.

Τόν εξέδυσαν και του έσχισαν τα ώρατά του πόντισο, δια να έπίδυσουν το σπασμένο τώ πόδι, — πράγμα το όποιον έκαμεν ο Ιερώνυμος με δεξιότητα, μαρτυρούσαν ότι εις την πάμπαν δέν είχαν ανάγκην ιατρού.

Άλλα κατά την επίθεσιν, ο ώρατός Άνθελουσίος, καταβλήθεις από τους πόνους, έχασεν έλωεδιόλου τάς αισθήσεις του.  
Τόν άφιδαν λιπέθυμον και ήρχισαν άμέσως να περιφοράτουν την πρόχειρον καλύβην, όπου ο Πέτρος θα έμανε δια να περιποιηται τόν τραυματίαν, μη θέλων να τόν άφισ, παρά δια να τρέψη εις αναλήθησιν του προσφιλέως του πατρός.

Έκαμεν έσπτήν, ήτο ή δεκάτη ώρα, ει άνθρωποι έπεινούσαν. Ο Πέτρος δέν ήθοάνετο πάλιν, έδέχθη όμως να περιγευματίσει μαζί με τους φίλους του. Βξεδιπλώσαν τα τρόφιμα, τα όφει-



«Τό ίαξο του Άνσελμου είχε περιπλέξη τόν Σάρδαν.» (Σελ. 391, στ. αΪ)

λόμνα εις την πρόνοιαν του κυρ Αντώνη, έφρασαν πλησίον των και τον Πάντον, του οποίου ήλευθέρωσαν τας χείρας, κ' έφαγαν όλοι με την ιδίαν όρεξιν, αρδεύσαντες το γεύμα των με το δροσερόν νερόν του ριαντσονέλου, ο φλόιατος του οποίου διακόπτει μόνος την πένθιμον στιγμή της κάμψας.



«Μετέφεραν τον Ροδριγκέ...» (Σελ. 397, στ. γ.)

«Αμα έκλεισθησαν τα μαχαίρια κ' έφυλαχθησαν πάλιν εις τας ζώνας, έποθέτησαν τα φαγητά τους έπερισείυσαν, εις μίαν άκρην του αύτοσχιδίου ράντσου και άπετελείωσαν εις όλίγας ώρας την πρωτογενή αυτήν κατοικίαν.

— Τώρα, ειπεν ο Άνσελμος, θα φύγω με τον Πάντο και θα πάω να είδοποιήσω τον Άντώνη. Θα γυρίσω να σας φέρω φαγητά. Μη σινοχωρήσετε. Ο Γερώνυμος δεν θα εδς άφίχη.

Ο τραυματίας, από την λιποθυμίαν του, είχε περιπέση εις ύπνον πυρετικόν. Ο Πέτρος του έθαξεν εις το μέτωπον κανιά βραγμένα με κρύον νερόν.

Οι γκώσσοι δεν έννοούσαν πώς «είχε καρδιάν» να κερπιαχτεί τον έχθρόν του, θθαύμαζαν όμως τον πρόσταυόμενόν των, ο οποίος τοίς έφαινετο δν έξαιρετικόν.

Έσελλώθησαν λοιπόν τα άλογα, έλύθη έν μέρι ο Πάντος διά να ήμπορέση να καβαλλικέσση, και ήσαν έτοιμοι πλέον να φύγουν, όταν ο τελευταίος αυτός ώμίλησε διά πρώτην φοράν.

— Θέλω τα πεντακόσια μου πιάστρα, ειπε.

— Ποίος σου τα χρωσται;

— Ο Ισπανός. Τα πήρα του σκοτωμένου αδελφού μου χθες το βράδυ. Είνε δικα μου. Σήμερα το πρωί μου τα ήποχέθηκα. Μεύ ώρκισθηκα στη ζωή που πώς θα μου τάδινε, άν του έλεγα όσα είδα και άκουσα. Τού τα είπα όλα, αλλά δεν έκράτησε το λόγο του.

— Δεν έκράτησε το λόγο του; έπα- νάλαβεν ο Άνσελμος σοβαρός.

— Κι' ώρκισθηκα στη ζωή του; έξηκολούθησεν ο Γερώνυμος με το ίδιον ύφος.

— Θέλω τα πεντακόσια πιάστρα μου! έδήλωσε πάλιν ο Πάντος.

— Θα σου τα δώσω γιατί σου τα χρωστᾶ, ειπεν ο Άνσελμος, πλησίον των τραυματίαν.

— Άμα τα λάβω, δεν έχετε πιά να φοβηθήτε τίποτ' από μένα, έβεβαίωσεν ο γκώσσοσ. Ούτε σας είδυό, ούτε ο μικρός Γάλλος. Έγώ θητι έκαμα, το έκαμα για να πάρω τα λεπτά μου. Έπαιτα έγώ δεν άγγισα το ρεβόλβερ μου. Αυτός έπυροβόλησε. Σας βεβαίωδ.

Πραγματικώς, το όπλον, με τα έξ φυσίγγια, εύρίσκατο άθικτόν εις την ζώνην του. Δεν έψευδέτο. Έπρσιπε λοιπόν να τῷ φανούδ επίσεικεί.

Διατί με βασανίζεις;

Ο Ροδριγκέ τα ήκούσεν όλα, αλλά δεν έδοκίμασε να διαμαρτυρηθή. Προς τί; Εδρίσκατο εις την έξουσίαν των έχθρών του. Το κυριώτερον ήτο να σώση τώρα την ζωήν του· όσον διά χρήματα, είχε τρόπον να εύρη άλλα, ετζν θα έγινετο καλά...

Είδε την τριχωτήν χείρα τ'ου γκώσσου να ψάχνη τα θυλάκιά του και να βγάλη δέσμην χαρτονομισμάτων, τυλιγμένων μέσα εις ένα καρπέ. Και έκλείσε τα μάτια, όταν τον ήκουσε να λέγη παιδεώς:

— Να με τι θα πληρωθώμε για τους λόπους μας! Άς μοιράσουμε!

Άλλ' επανέθη ο Πέτρος.

— Όχι, ειπε, δεν κάνει να κλέψης. Πάρε τα πεντακόσια πιάστρα, πού σου χρωστᾶ, άλλ' άφισε τα άλλα.

Κ' έπειδή έβλεπε τους χωρικούς διατεθειμένους νάντισταθούν, προσέθεσεν εξάγων το κορποφίλι του:

— Έγώ να σας δώσω όσα λεπτά θέλετα' αυτά όμως να τάφισετε 'κεί!

Οι γκώσσοι υπέκυψαν και τῷ παρέδωσαν τα χαρτονομίσματα χωρίς λέξιν.

Ο Πέτρος απέσυρεν έν, τῷ έδωσεν

εις τον Πάντον και ήτοιμάσθη να φυλάξη τα άλλα εις το θυλάκιον του Σάρδα, όταν το καρπέ, άνοιχθέν, τῷ απέσπασεν ύπόκοψον έπιφώνημα έκπληξέως.

Ητο καρπέ, δηλαδή φυλλάδιον τραπεζιτικών έπιταγών (τσέκ) τῆς Άγγλικῆς Τραπεζῆς έπ' όνόματι του κ. Μαρκηίου Ριονσαί.

— Ω, Θεέ μου! άνέκραξε.

Οι τρεις γκώσσοι, άκίνητοι από την έκπληξιν, δεν έτολμούσαν να προφέρουν λέξιν.

Τα μάτια του Σάρδα, γουρλωμένα από την άγωνίαν, ήσαν προσηλωμένα επί του νέου.

«Θά με σκοτώση!» έούλλογιζέτο.

— Τι σημαίνει αυτό; ειπεν ο Πέτρος. Αυτό το φυλλάδιο των τσέκ, μαζί με αυτά τα χρήματα, μαρτυρεί ότι τα πήρατε όλα από τον πατέρα μου!

Ο Σάρδας δεν απέκριθη τίποτε. Ο Πέτρος εξήγαγε το βιβλιάριον: Το τελευταίον τσέκ ήτο όκτώ χιλιάδων φράγκων. Δεν υπήρχεν άμφιβολία' ή δέσμη έκείνη των όκτώ γαλλικών χαρτονομισμάτων, ανακαταμμένων με μερικά όργαντινά, άπαδεικνυέν έντελώς την κλοπήν.

Ο Πέτρος ένόμισεν ότι εξήγησε πλέον τα πάντα. Ο Σάρδας είχεν έκκύση τον μαρκησίον εις παγίδα, τον είχε ληστεύση και τον έκρατούσε' καπου πε-



«Όχι, δεν κάνει να κλέψης!» (Σελ. 398, στ. δ.)

ριωρισμένον, βεβαίως διά να τον έκμεταλλεύση περισσότρον.

Το να φρονέση λοιπόν αυτόν τον άνθρωπον ήτον ως να κασεδικάζεν εις θάνατον τον πατέρα του. Έπρσιπε να ένεργήση μετ' περισκεψέως.

Έβήληθεν από το ράντσο με τους τρεις γκώσσους; και άπειλακέρθη ώστε να μὴ άκούεται ή φωνή του από τον Σάρδα.

— Δεν μπορώ να σας τα εξήγησω

καλά; τοίς ειπεν, αλλά συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρόν. Πηγαίνετε να μου φέρετε εδώ τον Άντώνη.

— Πολύ καλά; άμέσως, απέκριθη ο Άνσελμος.

Έίχε λύση έντελώς τον Πάντον, πεσθαις από την αύστηράν λογικήν του: τώρα πού είχε τα χρήματά του, έγινετο φίλος έκείνων που τον έπληρώσαν.

Οι δύο άνδρες έκαβαλλικέυσαν και άπήλθον ζλοταχώς.

Ο Πέτρος επέστρεψε σιγά-σιγά εις το ράντσο, με τον Γερώνυμον. Ο Σάρδας τους ήκουσεν, αλλά δεν άνοιξε τα μάτια, φοβόμενος μὴ αναγνώση την καταδικήν του εις το βλέμμα του νέου.

Ο γκώσσοσ εξήλθε πάλιν διά να εύρη τίποτε πού να είμπορή να χρησιμεύση ως κάθισμα κ' έπανήλθε μ' ένα χονδρόν κομμάτι κερμού, καταλληλότατον διά τον σκοπόν του. Έπειτα πάλιν έπήγε να εύρη και άλλα, διά να συμπλήρωση την έπιπλωσιν τῆς καλύθης.

Ο Πέτρος εκάθησεν. Κρατών το μέτωπόν του με τα δύο χείρα, έουλλογιζέτο την έξαφνικήν του άνακάλυψιν, τον πατέρα του ληστευμένον και φυλακισμένον ίσως, εις άγνωστον μέρος τῆς απέραντου έκείνης έρημου.

Πού να τον εύρη; Πώς να τον έλευθερώση; Πώς να αναγκάση να όμολήση τον κακούργον αυτόν, ο οποίος μεταχειρίζετο τώρα ως άσπίδα την σιωπήν του; Έφαινετο κοιμώμενος, άλλ' από μερικά κινήματα, από κάτι στεναγμούς, ο Πέτρος ένόησεν ότι ο ύπνος του ήτο προσποίησης. Τον έπληξίσε.

— Δεν Ροδριγκέ, τῷ ειπε, θα κάμω ό,τι είναι δυνατόν διά να σου σώσω την ζωήν. Θα σε νοσηλεύσω με ζήλον, θα στείλω να φέρουν ίατρὸν από το Ροζάριος, καμμία θυσία δεν θα μου στείχηση έως να θεραπευθῆς έντελώς. Άλλά πές μου πού είναι ο πατέρας μου!

Ο Σάρδας άνοιξε τα μάτια του, φλογερά τώρα από τον πυρετόν, ο οποίος ήρησιε να χρωματίξη το βαθυμελάχρινον πρόσωπον του.

— Θα σου άπαντήσω άμα σηκωθᾶ, ειπε.

— Γιατί με βασανίζεις έτσι; ήρώτησεν ο Πέτρος στενάζων.

— Γιατί θα μ' άρπινες εδώ να ψοφήσω, άν σου έλεγα τώρα...

— Όχι, σου όρκίζομαι!

— Κρίνει κανείς τους άλλους από τον εαυτόν του, αγαπητέ φίλε. Έγώ εις την θέσιν σου έτσι θα έκαμα, δεν έννοᾶ λοιπόν να έκτεθᾶ.

Ο Πέτρος έκαιε κίνημα βεβαίως άποθαρρόνεως και κατέκνιψε τον λυγμόν, ο οποίος έξώγκωσε το στήθος του.

Ο Σάρδας υπέλαβεν ήούχως με την γοητευτικήν του φωνήν:

(Έπαιτα ουνήξιμ)

ΑΠΟ ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

A.

Με τη φλόγα του Κανάρη, Τού Μισρούλου τη φωτιά, Τού Μισρούλη, του Λεμπέση Νου και χάρι και ματιά, Κάθε ναύτης μας λιοντάρι Κεραυνόχαιτο θα πέση Μέσ' στα πέλαα τα πλατιά.

Και το άφρόστηθο το κύμα Σε άλλονε άτι άνεμιστό, Πύργος άλλο, κι' άλλο βράχος "Η καράβι φτερωτό, Κάθε κύμα ήρώσο μνημα Πού θα στήση εκεί μονάχος Με το στήθος άνοιχτό.

Τον προσμένουε το Ναύτη, Τέτοιο Ναύτη άρματωτό, Τῆς Σκλαβιάς τους νεκροθάφτη, Σκλάβοι τόσοι στο γιολό, Στο γιολό που άλυσοδέσει Τόσα χρόνια ή Σκλαβιά, Δίχως ώρα να υπορέσει Φύσ να ίδη και Λευτεριά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΩΝ

Αγαπητοί μου,



ΑΟΥ μία μεγάλη, μία ιστορική ή- μέρα: Η Παρασκευή, 5 Οκτωβρίου. Ο στρατός των συνόρων έλαβε διαταγήν να χύση τον πόλεμον και ή Μοίρα του Αιγαίου έξέκλευσεν από το Φάληρον μ' ένοφοργιστους διαταγας.

Την στιγμήν έκείνην οι κώδωνες όλων των Έκκλησιών έκτυπούσαν, προσκαλούντες τους Χριστιανούς εις παράκλησιν προς τον Θεόν υπέρ επιτυχίας των έλληνικών και χριστιανικών όπλων.

Ο Μηροπολίτης Άθηνών είχε δώση τηλεγραφικώς διαταγήν εις τας Έπαρχίας, και ούτως εις όλον το έλευθερον Κράτος, εις πόλεις και χωρία, την ιδίαν στιγμήν, οι κώδωνες των Έκκλησιών έκτυπούσαν και οι Έλληνες προσήχοντο...

Ποία ίερα συγκίνησις, αγαπητοί μου! ποία άγωνιώδη; χαρά! ποία καλωήθης έλπίς! Είθε να είσακούτη ο Θεός την πανελληνίου προσευχήν τῆς μεγάλης ήμέρας και ή νίκη να σέψη μέχρι τέλους τα έλληνικά όπλα τα μαχόμενα όλονε υπέρ των όλων!

Διότι ο πόλεμος αυτός, τον οποίον άνελάθομεν, συμμαχήσαντες μεθ' όλων των χριστιανικών Κρατών τῆς Βαλκανι-

κῆς, είναι πραγματι άγών υπέρ των όλων. Είνε ο άγών, τον οποίον επί ένα σχεδόν αιώνα έπερίμεναν, όνειροπολούσε και προητοίμασε σιγά-σιγά ή Φυλή μας. Από την έκδοσιν του έξαρτάται πλέον το μέλλον τῆς, ή τελεία τῆς άποκατάστασις. Αν νικήσουν τώρα τα Βαλκανικά Κράτη, το μέλλον είναι πλέον ίδιόν των. Τίποτε εις το έξής δεν θα έχουεν να φοβηθού από τον προαιώνιον κενόν έχθρον. Θα εξασφαλίσουν την εύτυχή ζωήν των υποδοούλων αδελφών, τους όποιους και' ούσαι, άν όχι και κατά τύπους, θαπελευθερώσουν όλους, και ήσυχ' πλέον, ήνωμένα, ίσχυρά, θα έπίδοθούν εις την έξωτερικήν ανάπτυξιν των και το μεγαλείον των. Ο Έλληνισμός θακαλυφθη, θα έξηση. Και έντός όλίγου θθαδειχθη ή κυριώτερος παρτίχων του νέου τῆς Ανατολής πολιτισμού.

Τι εύγενής άγών, αγαπητοί μου! Άγών του πολιτισμού κατά τῆς βαρβαρότητος, τῆς έλευθερίας κατά τῆς τυραννίας, τῆς προόδου κατά τῆς στασιμότητος, του Σαυρού κατά τῆς Ημισελήνου! Είνε δυνατόν να φνηταθώμεν, ότι ο Θεός δεν θα τον εύνοήση, δεν θα τῷ χάριση αίσιον το τέλος; Και' όλοι αι περιστάσεις, όλα αι συνθήκαι συντείνουεν διά να το έλπίζωμεν, δια να είμεθα βίβαιοι.

Δεν αγωνιζόμεθα μόνοι αυτήν την φοράν και ή έννοσις κάμνει την δύναμιν. Οκτακόσια χιλιάδες χριστιανικών λογχών έστρεμούν όλονε ταυτοχρόνως εναντίον του τυράννου. Η μικρά σχετικώς δύναμις, την οποίαν είμπορεί να παρατάξη εις τας ευρωπαϊκας τῆς χώρας ή Τουρκία, θα περικυλωθη και θα κατασυντριφθη. Δεν θα είναι βεβαία έδολον το έγχείρημα και θα στοιχίση μεγάλας θυσίας. Άλλά μέχρι τέλους θα έπιτύχη. Την δρᾶσιν του συμμαχικού στρατού θα υποβοηθήση ο ελληνικός στόλος, προ του οποίου δεν είναι ικανός να σταθῆ ο άντίπαλος. Και ένθ' αυτός εξακολουθεί να μένη κρυμμένος, ο τηλεγράφος δεν καμει ναναγγέλλη νίκας και προελατες άπ' όλα τα σημεία τῆς Μακεδονίας. Καθ' ήν στιγμήν σας γράφω, ο ελληνικός στρατός εκυρίευσεν την Έλασσόνα, έπέρσε το Σαραντάπορον και βαδίζει προς τα Σέρβια και την Θεσσαλονίκη. Ο βουλγαρικός έπίσης και ο σερβικός βαδίζει προς την Άδριανοπόλιν και το μικρόν άλλα τρωϊκόν Μαυροβούνιον εκεχτείνεται μέχρι τῆς Σκόδρας. Είθε να νικήσουν οι χριστιανοί μέχρι τέλους εις τας μεγάλας, άποφασιστικές μάχας που πρόκειται σημερον αύριον να διεθύν! Είθε εις την πρόσεχη μας συνάντησιν να σας άναγγέλω ότι ο Άγών έκρήθη υπέρ τῆς Έλευθερίας!

Σας άναβόλωμα ΠΑΙΔΩΝ

# ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Τότε ήλθε αί φίλοι του με κρυφίαν έστρέξαν και του έκαθίσαν το μαλλί του, του έπλυναν το μούτρώ του και τον έφεραν στας αϊσθήσεις του. Έπήγαν έπειτα και τούφεραν λίγο γάλα και πλεμόνι, και βίαν αϊσθάνθηκε πώς ήταν καλλίτερα, διηγήθηκε όσα του είχον συμβή.

ΚΕΦΑΛ. Δ'

Ο θυμός του Λέοντος δεν είχεν όρια.

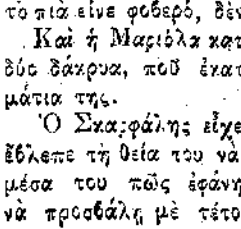
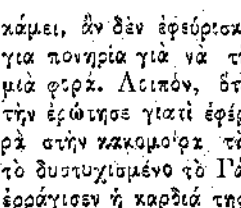
— Την άγροια! έμούγγριζε τόσο δυνατά ώστε έσειετο όλο το παλάτι. Και να την κρεμάσω λυπούμαι το όχοινί. Έλα

δω, Σκαρφάλη! Μπορείς έσύ να κα ορθώσης να μου φέρης έδω αυτή τη βρώμα τη θειά σου; Η ήγαινε τώρα γρήγορα αν δεν τη φέρης, θα σε κάνω κερμάτια αν δεν το κάνω να μη με λένε Βασιληά των ζώων!

Ο Σκαρφάλης ό άσος έφυγε λοιπόν για τον πύργο της Άλεπούς. Την εύρηκε να κάθεται ή ηχητήσασα μαζί με τα παιδιά της, σαν καλή νοικοκυρά.

— Αν δεν πās άμείσως στο δικαστήριον, θεία Μαριόλα, είπεν ό Σκαρφάλης, ό Βασιληάς θάρθη με όλο το στρατό του να σε πολιορκήση έδω πέρα, μέσα στον πύργο σου.

— Μα την αλήθεια, άνηψέ μου, λέει ή Μαριόλα, πολύ παράξενο είναι με τη χωριάτιά σου. Τέτοιους τρόπους σε μαθαίνουνε στο σχολείο; Άς είνε, σε



συγχωρώ, γιατί πιστεύω πως δεν ξέρεις. Λυπούμαι όμως πάρα πολύ που ό Βασιληάς άκούει της ψευτιάς που του λένε για μένα. Τέλος πάντων! Άς πάμε γρήγορα, για να μπορέσω να αποδείξω πόσο ψεύτικες είνε όλες αυτές ή κατηγορίες!

Στο δρόμο ή Μαριόλα έσκέθηκε, πώς μπορούσε να καταίκασθ ή εις θάνατο, για τα πολλά κακά που είχε κάμει, αν δεν έφεύρισκε καμμία καινούργια πονηρία για να την γλυτώση άλλη μια φορά. Λοιπόν, όταν ό Σκαρφάλης την έρώτησε γιατί έφεύρισκε τόσο σκληρά στην κακομοίρα την Άρνούδα και το δυστυχισμένο το Ράτο, έφάνηκε πώς έρράγιον ή καρδιά της από τη λύπη.

— Μα την αλήθεια, άνηψέ μου, που είπες, πολύ παράξενα μου φαίνονται αυτά που μου λές. Έγώ έκανα ό,τι μπορούσα για να σωθούμ μόνοι τους. Είνε αρκετά λυπηρό πράγμα να βλέπη κανείς τους καλούς του φίλους να την παθαίνουν από τη λιγοσδιά τους, αλλά να βρίσκη και τον μπελά του άφου έπροσπάθησε να τους έμποδίση, αυτό πια είνε φοβερό, δεν ύποφέρεται!

Και ή Μαριόλα κατώρθηκε να βγάλη δύο δάκρυα, που έκαταρχύλισαν από τα μάτια της.

Ο Σκαρφάλης είχε τόσο λυπηθή που έβλεπε τη θεία του να κλαίη, ώστε είπε μέσα του πώς έφάνηκε πολύ σκληρός να προσβάλη με τέτοιον τρόπο την τιμ

μίμητα της Άλεπούς. Έσκέφθηκε ότι το καλλίτερο που είχε να κάμη ες αυτή την περίστασι, ήτο να μην ή τίποτε.

Σε λίγο ή Άλεπούς ξαναλέει: — Όχι πώς δεν έκανα τρέλλες στον καιρό μου, όταν ήμουν πίο νέα και πίο άπειρη. Έκανα μάλιστα μιά άμαρτία στα νεύατα μου, που τώχω μεγάλο βίρος στην καρδιά μου. Μπορεί ό Βασιληάς να με καταδικάση εις θάνατο για πράγμα που δεν έκανα ποτέ, αλλά δε θέλω να πεθάνω δίχως να εξομολογηθώ της πειρίας μου άμαρτίας. Γάινε έσύ ό πνευματικός μου, άνηψέ μου, θέλω να σου πω όλα για να ξελασρώσω.



« Όταν ήμουν νέα, μ' άνάθρασαν μέσα σ' ένα μοναστήρι. Μιά μέρα ό Άρπάχτρας, ό λύκος, έρχεται και ζητεί να με ίδη. Ήθελε να γείνη καλόγηρος αυτό το ήθελε μόνον και μόνον επειδή είχε ότι του νού του, ότι αυτό το έπαγγελμα θά ήμπορούσε πάντοτε να καλοτρώς έλεγε όμως ότι ταχα το ήθελε, επειδή έγινε χριστιανός και ότι ήθελε να μετανοήση. Έγώ λοιπόν είπα του ήγουνμένου και έγινε δικτός. Είπε, ότι είχες διαθέσει να δουλέψη και ήθελε να γίνη εκκλησιαστής και να κτύπη της καμπάνες της εκκλησίας για

της διάφορες ακολουθίες του μοναστηριού. Τότε τον ώδήγησα στο καμπαναριό και άφου έδεσα μαζί τα μπροσθιά του πόδια, ά ένωσα με το όχοινί της καμπάνας. Αυτό δεν ήταν βέβαια κακό, έ; και το έκανα ίπειδή μου το ζήτησε, γιατί έφούβρισε να μην κουρασθ ή και τον κάρη, ό ύπνος.

(Έπειτα συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

## Ο ΚΑΛΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

— Θα μάφισις, καλησπυλιο; Πώς κάνεις έτσι, αά να μ' έδλεπες πρώτη φορά; Τελείωνε λοιπόν, ζωντόβολο!...

Και όμιλών όλονεν ό χωρικός Θανάσης, προσπαθούσε ναποσπάζη το πανταλονί του, που ό σκύλος, προς την όποιον άπειθύνετο, έκρατούσε σφιικά με τα δόντια του και με κανένα τρόπο δεν έννοσσε να το άφιση.

Ο χωρικός Θανάσης, ύπκρετών εις το κίημα του κύρ Ζαχαρία, έδοκίμασεν εκείνην την νύκτα να κλέψη ένα σακκί σιτάρι από την άποθήκη. Δεν ήμπορούσε να φαντασθ ή ότι ό σκύλος που τον έγνώρισε, θα τον έμποδίζε να περάση, αλλά με το θαυμάσιον ένστικτόν του, το ζώον

ένόησεν ότι εις το σκοτός, νύκτα-μεσάνυχτα, ό ύπκρετός δεν είχε να κάμη καμμίαν έργασίαν.

— Είνε ικανός να με κρατή έτσι ως το πρωί! έμουρομούριζεν ό Θανάσης, χωρίς να του μιλώ όμως να κάμη κανένα κίνημα, φοβούμενος τα δαγκάματα του πιστού φύλακος.

Κ' ενθ έκρατείτο έτσι από το πόδι, έσυλλογίζετο τί κακώθη θα έλεγεν εις τον άφηντή του, δια να τον πείση περί της άβώτητής του, όταν θα τον εύρισκον εις την δύσκολον θέσιν που τον έκρατούσεν ό καλός Σουλτάνος.

Είχε κατάξη αρκετά βήματα μακράν του το σακκί με το σιτάρι, έπιζών να συγκινήση με τουτό τον σκύλον, αλλά το ζώον έφάνετο άκρυσισμένο να κρατήση εκεί τον κλέπτην έως ότου θα ήρχετο ό άφηντής των.

Αί ώραι έφάνησαν πολύ μακραι εις τον δυστυχ ή Θανάσην, έπιτέλους έξημέρωσε.

— Το πιστεύεις, κύρ Ζαχαρία, έρώναξ, μόλις είδε τον κτηματιαν έρχόμενον να κάμη την πρωινήν του έπιθεώρησιν, πώς ό Σουλτάνος δεν μ' έγνώρισε

απόψε; Άκουσα κάτι κρότους στην άποθήκη και ήλθα να πιάσω εκείνον που ήθελε βέβαια να σου κλέψη, το σιτάρι. Άλλά μόλις με είδε ό κλέφτης, πέταξε το σακκί γάμω και τώβαλε στο πόδι. Έκανα τότε να τον κυνηγήσω. Ο Σουλτάνος όμως, που βέβαια δεν θα κατάλαβε το σκοπό μου, μ' άρπαξε από το πόδι και που πια να μάφιση!

— Πολύ παράξενον αυτό! ό Σουλτάνος, να γελασθ ή;... είπες σοβαρά ό κύρ Ζαχαρίας, χαϊδεύων τον σκύλον, ό έποιος τότε μόνον συγκατετέθη νάφιση τον σιγμαλώτον του.

Και λέγων αυτά, ό κτηματίας εκύταξε τον Θανάσην, ως να ήθελε να διαβάση εις τα μάτια του. Άλλ' ό πονηρός ύπκρετός, έννοσών την ύποψίαν του κυρίου του, τή διηγήθη και πάλιν το ίδιο παραμύθι με τονόν τόσον ειλικρινή, ώστε εκείνος, ύψώνων όλίγων τούς δυνατούς του ώμους, είπεν:

— Άς είνε! αφού ό κλέφτης δεν κατάφερε να κλέψη τίποτα, πάλι καλά! Έμπρός τώρα, στη δουλειά σου!

(Έπειτα το τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

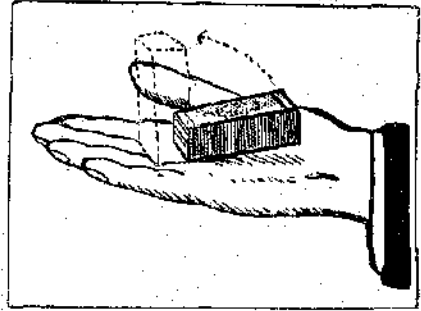
## ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

### Αίδυμα στρείδια



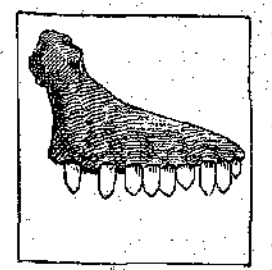
Το στρείδι αυτό, άλιευθέν έσχάτως εις την Νορμανδίαν, είνε αρκετά περιεργον, διότι είνε διπλούν. Είνε δηλαδή δύο στρείδια, κολλημένα μαζί, ράχιν με ράχιν, και όχι έπιπολαίως, ως τα διπλά που άπαντώμεν συνήθως, αλλά καθυτά σφυρή. Είμπορύν να θεωρηθύν ως στρείδια αίδυμα.

### Ταχυδακτυλοργία



Πρόκειται να τοποθετήσете ένα κουτί σπέρτων εις την παλάμην της χειρός σας και να το κάμετε να σηκωθ ή και να σταθ ή βρήτον, χωρίς να το έγγισετε. Έτσι μόνον, με το πρόσταγμα. Προς τουτό σφηνάσете όλίγον δέρμα της χειρός σας, από εκεί που αρχίζει ό δεύτερος δάκτυλος, μεταξύ του άκρυσματος και του κενύου, και κατόπιν κρατήσάτε το πεσμένο, πιζόντες αυτό με τον αντίχειρα. Μόλις άποσύρετε τον αντίχειρα, το κουτί θα σηκωθ ή βρήτον ως δια μαγίας.

### Παράξενα έθιμα



Εις την Πολυνησίαν, κατά τις κηδείας, οι στενοί συγγενείς του νεκρού, έσεχίζον το πρόσωπον και το σώμα με μίαν σιαγόνα μορσούνου (φώκαινας), ώπλισμένη με μετερά, δόντια, ως αυτήν που βλέπετε εις την εικόνα. Ο σπαραγμός αυτός είνε ένδειξις πένθους!

### Έβδομαδιατοι Διαγωνισμοί

α') Γρίφος  
Έστάλη υπό της Γαργόδας  
τον τον τία τία τία  
καχ ια χαρ  
τον τον τία τία τία

### β') Παίγνιον

Έστάλη υπό της Ζερφυλίδος

ΒΟΣ	ΜΑΤ	ΟΣ	Ι
Ι	ΣΙ	ΟΥ	ΘΑΙ
Α	ΔΑΣ	ΜΩΝ	ΚΩ

Να συναρμολογηθύν αι συλλακαι αύται, ώστε ναποτελεσθύν τα όνόματα τεσσάρων Άποστόλων.

Δήλωσις: Αι λύσεις—όσωνδ ήποτε ζήτημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσχημίου.

### Λύσεις του 44ου φύλλου

α.) Un coup de langue est pire qu' un coup de lance. — β') Περικλής, Αίγιη, Άπώλων, Μάρτιος.

Αναγνώσατε εις την 7ην σελίδα την Έπιστολήν της Διαπλάσεως περί αναγνώσεως των έγγραφών.





ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

«Ω, τί ωραία εικόνα!», ἐφώναξα με έκκληση και θαυμασμό, όταν, σκυμμένο μένα σ' ένα χρυσοδέτο βιβλίο, είδα ἔξωφρα μίαν θαυμασίαν εικόνα, που παριστάνε τὴν ἀνεργίαν τῆς Ἑλλάδος, τῆς γλυκιάς μας πατρίδος...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Με μιὰ βαρκούλα κατάσπηρ περνοῦμ' ἐνα καὶ σὺν βαθὺ τὸ βράδυ [μὲ μὲν Λάμπει τρεμοσβυστὸ ἕνα φῶς, σὰν κ' ἴπιο και σβύνει στὸ σκοτάδι...

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ

Στέκομαι εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρῶ. Ἐμπροσθέν μου ὑψοῦται μίαν ὕψη καὶ ἀράια ἀκακία, ἡ ὁποία, ῥίπτουσα ἐπιχαρίτως τοὺς κλάδους τῆς ῥίπναι εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ακιάνει σκιδόν ὄλον...

ΕΥΤΥΧΙΑ - ΛΥΠΗ

Ἦνε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Ἐν πῶν δημοφιλῶν καὶ χαριτωμένων, μὰ καὶ τὸ πῶν ἐπιπόλοιο πλασματικὸ τοῦ κόσμου. Φορεῖ πάντα κάτασπηρ χιονάτια φορέματα...

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Ἦταν ὁ πῶν μικρὸς καὶ ἀδύνατος τῆς τάξεως. Οἱ συμπαθητικὰ του τοῦκαιμαν καδ' ἡμέρα γίλια δὺν κακὰ, ἔπειταν εἰς βάρος του χίλια δὺν παιγνίδια...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τότὸς συνομιλεῖ με τὸν Μιμήν. Ἦ ἀδελφὸν του ἀπὸ πῶν, κρυφὸν τὸν σπρωγνεν. Καὶ ὁ Τότὸς...

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΜΟΥ ΦΙΛΟΥΣ

Τὴν 30 Νοεμβρίου, δηλαδὴ μετὰ ἐνάμιον μῆνα, τελειῶνε τὸ ἔτος καὶ ὁ τόμος τῆς «Διαπλάσεως». Κ' εὐθύς ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος. Εἰς τὸ ἐρχόμενον φῶλλον θὰ δημοσιευθῆ, κατὰ τὸ ἰσότητος, ἡ Πρόσκλησις πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Μ' ἕνα συγκινητικώτατον γράμμα, ἡ ἀγαπητὴ μου Ἑλληνοπούλα, ἀπὸ τὴν ἠρώικην Κρήτην, μὸν στέλλει μίαν δραχμὴν διὰ τὰ παιδάκια τῶν παιγνῶν ἐπιστροφῆς. Ἦν δραχμὴν αὐτὴν παρέδωκα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Περιφέρειως...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Ζ. «Ἐργάζονται... Διάφορα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὄργανου. — Πρωτοὺς ἡμετέρους τῆς Γλυκιάς Ἑλλάδος. — Ἐπιστρατεία τοῦ Τέλλου Ἄγρα. — Διάφορα τοῦ Πέλοπος. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅθεν ψευδῶνυμον ἐγκρίσεται, ἢ ἀνανεοῦται, ἢ δὲν ἀνανεοῦται, ἀπὸ τοῦ δικαιοτάτου φη. Τα ἐγκρινομένα ἢ ἀνανεοῦσθαι ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ὅθεν μὴ κείσθαι δημοσιεύεται, ἔαν δὲν συγδοῦνται ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἢ εἰς τὴν πῶν πῶν τῆς προσημασίας ἐκείνου φῶλλον λεπτὰ 26. Διὰ τὰς ἐπὶ πῶν τοῦ αὐτοῦ φῶλλον, 5 λεπτὰ ἢ λέξις...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν πάντᾳλλὰ λέξουν: ὁ Θάλλης (9) με Βάγκαν τοῦ Καυκάου, Ἀρελὴ Ζανθοῦλιν, Ἀθανάσιον Διάκον...

Ἦ Διάπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ροδοπαῖον Ἑλληνοπούλα (ἔστειλα) Νικ. Γ. Παρ. (τὰ Ἑλλάδα, θὰ δημοσιευθῶν) Νεάν Γενεάν (ἡ ὁμοιοποίησις πῶν ἐπιπολεθῆ εἰς τὸ γραφεῖον πῶν, ὀνομάζεται Ἑλλάς καὶ σ' ἀναγίττεται πῶν δι' ὄσα γράφεις) Ἀναγῶν (Διαναγιστὸν λύσιων ἐνόησις; ὁ νέος θαρσύνει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἔν ἑνόησις πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, θὰ προσημασθῆ τῶσα Διαναγιστῶν διὰ τὴν Ἀ' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1913) Ὀνερευμένην Ἑλλάδα (πρὸς ἀπαυγὴν χρονοτριβῆς, σοὺ ἐσημασιάζει τὴν ἀπάντησιν κατὰ τὴν ἐπιστολὴν σου) Ἑλληνοπῶν Καρδίον (φαντάζομαι τὰς ἀνησυχίας πῶν θὰ εἶχατε ἐκεῖ-πέρα) Ἐ, φάνειν δὲν τελειώσων τὰ πρόματα καλὰ) Ἐργαίον Ἰστανδῶν (ἐξηρησαν κα' ἐξερτάθη ἡ παραγγελία σου) Κλάδων Μυροῖτης (τὰ φυλάδα ἐστὲλλοντο, ἀλλὰ φαίνεται εἰς με αὐτὰς τὰς ἀνομιλίας, δὲν διεννοῦντο τακτικὰ ἀπὸ τὸ ταχυδρομίον σου: ἐλπίζω τῶσα καὶ τὰ Ἑλλάδος) Θαλῆν (ἔστειλα ἀπέλασις δὲν θὰ γίνῃ, ἵστε ἡ ἐπιστολή σου ὀνανθληθῆ) Φωτιστῶν (ἕρα καὶ ἐπιστολή σου εἶθε!) Σημειῶν τοῦ Ἀδέρωφ (φυσικὰ, ὁ χωρισμὸς εἶνε μικρότερος δι' ἐπείνου πῶν μένουσι) Νηοστατοπούλα (μὴν ἀνησυχίης, λαμβάνωνται τακτικά) Ἄγια τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰσθμῶν Ἑλληνοπῶν, κτλ. κτλ.

Οἱ Ἀλλασσοντες κατοικίαν Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραλίπητὸν τὸν φῶλλον των, νὰ δηλοῦν ἀμέσως τὴν ἕναν των διεῦθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυρίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φῶλλον.

